

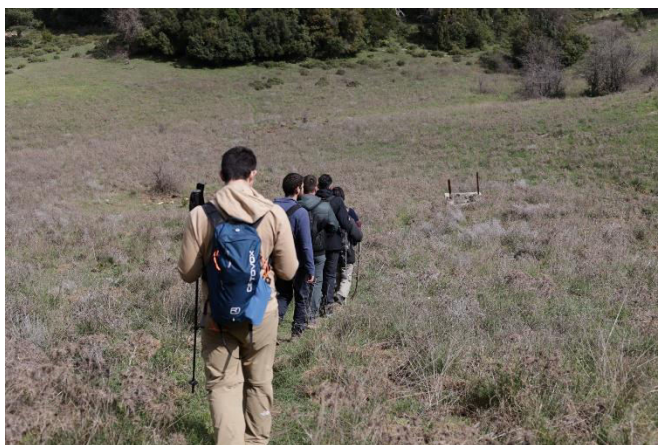
Κοπή πίτας του Φ.Ο.Σ. Γ.Π.Α. με μία ορεινή διάσχιση της Πάρνηθας Για πρώτη φορά: Μόλα – Λημικό – Αυλώνα

Δεκαετίες πριν είχαμε σηματοδοτήσει το μονοπάτι που οδηγεί από τον Αυλώνα μέχρι το μικρό οροπέδιο Λημικό της Πάρνηθας. Η σηματοδότηση αυτή έγινε προφανώς πολλά χρόνια πριν ιδρυθεί ο Σύλλογός μας και μάλιστα με συμμετοχή εθελοντών φοιτητών μας μεταξύ των οποίων και ο π. Πρύτανης Γ. Παπαδούλη, που ως φοιτητής τότε, κάτω από συνθήκες θερμού θέρους βοήθησαν πάρα πολύ. Σκοπός μας ήταν και η διαπίστωση ύπαρξης των σημαδιών αυτών καθόσον η φθορά του χρόνου μπορούσε να τα είχε αλλοιώσει ή να τα έχει φθείρει σε τέτοιο βαθμό ώστε να μην διευκολυνόταν η πορεία μας σε αυτό το ιδιαίτερα παρθένο μέρος του βουνού.

Η Πάρνηθα έχει πληγωθεί ανεπανόρθωτα σε πολλά σημεία από τις φωτιές στο ανατολικό και νότιο κυρίως τμήμα της. Ευτυχώς όμως, ολόκληρο το βόρειο και μερικώς το δυτικό τμήμα της παρέμεινε ανέγγιχτο, με πυκνή και ποικίλη βλάστηση, με έλατα στα ψηλότερα μέρη και πεύκα, κουμαριές, βελανιδιές, αγριοαχλαδιές και πλείστα όσα φρύγανα σε χαμηλότερα υψόμετρα. Πανέμορφα ορεινά λιβάδια, Μόλα, Λημικό, Σαλονίκη, Πύρεζα κ.ά. διακόπτουν τη βλάστηση στολίζοντας το τοπίο μαζί με την ύπαρξη αρχαίων πηγαδιών, μικρών ξωκκλησιών και πηγών. Όλα αυτά είχαμε την ευκαιρία να τα δούμε στην οκτάωρη πορεία μας.

Το λεωφορείο έφθασε μέχρι τη γνωστή πηγή Μόλα. Παρατηρήσαμε με λύπη τη συνεχή κατάρρευση της μικρής εκκλησίας του Αγίου Πέτρου, ιδιαίτερα του υπόστεγου που τόσες φορές σε μερικούς από εμάς είχε φανεί χρήσιμο καταφυγής και διανυκτέρευσης σε άσχημες καιρικές συνθήκες. Το ίδιο παρατηρεί κανείς και στις ξύλινες κατασκευές (πάγκοι, παγκάκια) που ασυνήρητες σιγά-σιγά φθείρονται και διαλύονται στο παρακείμενο οροπέδιο της Μόλας. Στο ίδιο οροπέδιο θαυμάζουμε συστάδα πανέμορφων δένδρων άρκευθου με τα ιδιαίτερα κουκουνάρια.

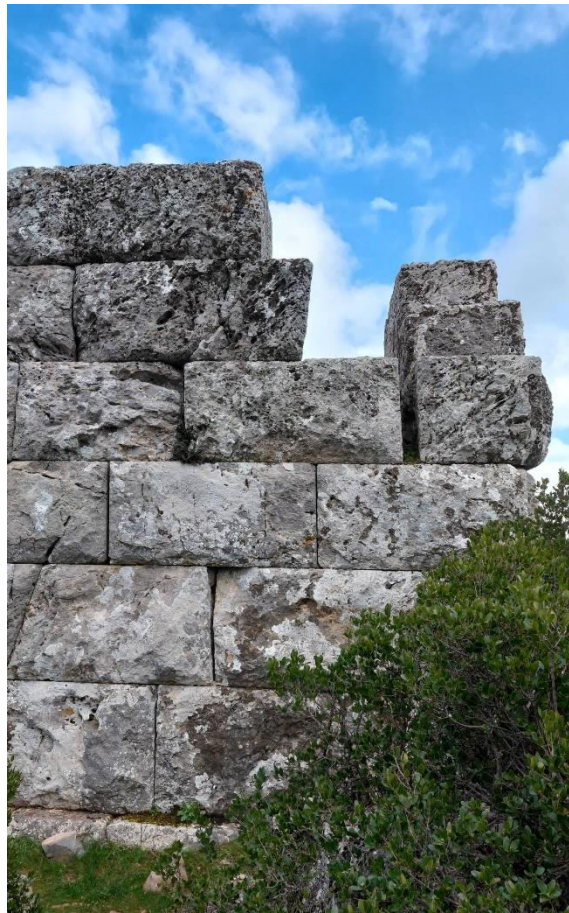
Από τη Μόλα προς το Λημικό δεν επιλέξαμε τον δασικό δρόμο αλλά σηματοδοτημένο δασωμένο μονοπάτι. Το Λημικό πανέμορφο και την εποχή αυτή με την αιωνόβια μοναχική δρυ γυμνή από φύλλα όπως και εκατοντάδες άγριες αχλαδιές που αναμένουν τον επόμενο

μήνα να ανθίσουν τόσο ώστε να φαντάζουν σαν χιονισμένες. Επισκεπτόμαστε το αρχαίο πηγάδι που λόγω των πολλών βροχών είχε την στάθμη του νερού πολύ ψηλά όπως και το

παραπλήσιο ρυάκι που κυλά ήρεμα ανάμεσα από την ψηλή χλόη. Το μέρος αυτό παραπέμπει σε κτηνοτροφική δραστηριότητα πριν από κάμποσες δεκαετίες, τώρα παραμένει σιωπηλό και ανεκμετάλλευτο όπως και τα άλλα λιβάδια σε λίγο θα παρατηρούσαμε, την Πύρεζα και την Σαλονίκη. Η απόφαση της απαγόρευσης κτηνοτροφικής δραστηριότητας στα λιβάδια αυτά ελέγχεται ως προς την ορθότητά της τόσο από οικονομικής αλλά ακόμη και περιβαλλοντικής άποψης και είναι αυτό το θέμα που συζητήθηκε επιτόπου με τους φοιτητές μας.

Μικρή ξεκούραση στο εκκλησάκι του Αγίου Γεωργίου που και πάλι μας θυμίζει διανυκτερεύσεις μας στο μικρό, δίπλα στο ναΐσκο, δωματάκι με το μικρό τζάκι. Η ώρα περνούσε και αναγκαστήκαμε να μην επισκεφθούμε την αρχαία φρουκτωρία, σε κοντινό μικρό

ύψωμα αν και μία ομάδα είχε φτάσει αλλά γρήγορα αναγκάστηκε να επιστρέψει στην αρχή μονοπατιού που οι υπόλοιποι περίμεναν για να κατηφορίσουμε όλοι μαζί προς την Πύρεζα, μέσα σε ιδιαίτερα παρθένο, ανέγγιχτο πευκοδάσος που οδηγεί δεξιά στο οροπέδιο Σαλονίκη και αριστερά προς τον Αυλώνα.

Τα σημάδια της προηγούμενης σηματοδότησής μας παρά τη φθορά του χρόνου, με αρκετή όμως προσπάθεια μας οδήγησαν επάνω σε ράχη απ' όπου στη συνέχεια με ιδιαίτερα κατηφορική πορεία κάποια στιγμή αντικρύσαμε από ψηλά τον Αυλώνα. Κάποια σημεία έδειχναν φανερά τη συντήρηση και συμπλήρωση της παλιάς σηματοδότησης.

Πριν το χωριό, όμορφες, γεμάτες ανεμώνες πλαγιές -ο καιρός τους είναι άλλωστε- μας καλωσόρισαν πριν τελικά φτάσουμε μέσα στο χωριό όπου μετά από συνεννόηση με την Κατερίνα, ιδιοκτήτρια ταβέρνας, τα τραπέζια και τα φαγητά μας περίμεναν. Μετά την ευωχία του πλούσιου γεύματος ακολούθησε η κοπή της Βασιλειόπιτας, γεγονός που μας θύμισε ότι

ο Σύλλογός μας έχει κλείσει τα 11 χρόνια πλούσιας δράσης. Οι τυχεροί Αγγελίδης Στέφανος και Λιάπη Γιώτα κέρδισαν τα δώρα, περίτεχνες δερμάτινες κατασκευές, φτιαγμένες από το φοιτητή μας Περβολιανάκη Δημήτρη, του οποίου η τέχνη στο δέρμα είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη.

Έτσι τελείωσε η διάσχιση Μόλα-Αυλώνα που άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις, ελπίζουμε και αναμνήσεις στους φοιτητές μας, αλλά και στα μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας του Γ.Π.Α., τον Γιάννη Γούσιο, την Νατάσα Μυλωθρίσου, την Αλεξία Γιαννουζάκου και την Ντίνα Κατιρτζή (σύζυγο Καθ. Θ. Καμπά) που με χαρά είδαμε να συμμετέχουν.

*Επιμέλεια κειμένου
Ν.Γ. Εμμανουήλ, Ομότιμος Καθηγητής
Δρ Ε.Ν. Πάνου, Ε.Δι.Π. Γ.Π.Α.*

Φωτογραφίες: Αγαλόπουλος Νίκος, Κοντόπουλος Άγγελος, Τίγκιλης Νικόλας.

